

HOMILIE TWEDE ZONDAG IN DE VASTENTIJD – C 2010

Wie van ons zou niet zo'n gebeuren hebben willen meemaken, waardoor alle twijfel uit je geloof wordt weggenomen zoals daar de apostelen op de Berg Tabor overkomen is? Midden in de vlakte in Noord Israel ligt daar deze berg als een reuzenmolshoop. Het kan niet anders dan dat deze berg steeds de mensen heeft aangetrokken. Zij konden er genieten van een wijds uitzicht over de hele vlakte. Maar vooral ook was de berg, naar hun beleving, een plek, die hen dichterbij de hemel bracht. Op zo'n bergtop komen mensen ook eerder onder de indruk van de schoonheid van de schepping. Daar voelen ze de spontane neiging om de Schepper om die schoonheid te danken en te aanbidden. Het is dus niet zo verwonderlijk te noemen, dat Jezus met enkele leerlingen deze berg bestijgt en, daar aangekomen, de tijd neemt om te bidden.

Bidden is voor ons niet altijd gemakkelijk. Voor mij evenmin. Voor de apostelen blijkt ook niet, want zij vallen in slaap. Voor Jezus daarentegen is het gebed een vast onderdeel van zijn dagorde. Hij kan haast niet anders, dan bidden. Hij heeft een voortdurend verlangen om zijn leven te beleven in een voortdurende geestelijke uitwisseling met de hemelse Vader. Jaloers hebben de apostelen vaak toegekeken, hoe Jezus haast in extase geraakte. Hoe Hij haast deze wereld verlaten had. Daarom hebben zij Hem al eens de vraag voorgelegd: "Heer, leer ons ook zo te bidden?" En Jezus leerde hen toen het Onze Vader, het gebed dat alle christengelovigen met elkaar verbindt en waarin zij hun eenheid met de Heer kunnen uitdrukken.

Jezus heeft met zijn apostelen de berg Tabor bestegen. Zij komen vanuit het laagland van ons gewone dagelijkse leven met zijn zorgen, teleurstellingen, vermoeidheid en angsten. Ook Jezus is intussen tegen teleurstellingen aangelopen. Na de doop in de Jordaan en na een kort verblijf in de woestijn is hij aan zijn openbaar leven begonnen. Hij heeft de bergrede uitgesproken, die nu, 20 eeuwen later, nog altijd als een bijzonder woord te boek staat. De menigte mensen bespeurden de oorspronkelijkheid van Jezus' toespraak en prezen Hem als iemand die een natuurlijk gezag uitstraalde. Jezus heeft zijn woorden verder nog onderstreept met bijzondere tekenen. Hij liet lammen lopen en blinden zien. Met vijf broden en twee vissen had Hij de menigte gevoed. Maar Jezus had ook gemerkt, dat het enthousiasme van de mensen maar momentopnames waren. Strovuurtjes. Hypes. Vervolgens gingen zij weer over tot de orde van de dag. Het is duidelijk geworden voor Jezus, dat Hem afwijzing te wachten staat. Hij laat zich niet ertoe verleiden om de raad van de boze op te volgen, zoals het evangelie ons vorige zondag vertelde. Voor Jezus liever de afwijzing, dan de populariteit van een broodtovenaar. Liever de afwijzing, dan een populistisch redenaar te worden. Zijn taak is het om de hemelse Vader te dienen.

Afwijzing, maar wie van ons wil er horen bij iemand die afgewezen wordt? Voorzichtig heeft Jezus zijn leerlingen verteld over het lot van de afwijzing, dat Hem te wachten staat. Het kan niet anders dan dat de teleurstelling bij de leerlingen groot is. Verontwaardigd roepen zij Jezus terecht. Maar Jezus heeft geen ander nieuws dan dat Hem afwijzing wacht. Tegelijkertijd begrijpt Jezus de teleurstelling van zijn vrienden. Daarom wil Hij hem bemoedigen. Hij toont hen zijn heerlijkheid. Hij wil hen verduidelijken, dat te Jeruzalem niet enkel een terechtstelling zal plaats vinden, maar dat de kruisdood de opstap naar de verrijzenis is, naar de overwinning op de dood en naar de vergeving van de zonden. Daar wordt het Godsrijk werkelijkheid. Jeruzalem is de plaats waar de aarde weer met de hemel verzoend zal worden. Daarvoor is God in Jezus mens geworden. Tot die verzoening waren wij mensen niet in staat. Wij kunnen onszelf niet aan onze eigen haren uit het moeras trekken.

Maar aan deze verlossing door de Heer heeft niet iedereen behoefte. In de eerste lezing zegt de apostel Paulus het vrij hard, want velen hebben hun geloof verloren. Zij zijn vervallen tot een levenswijze, waarin hun buik hun God is. Zij hebben hun zinnen gezet op het aardse. In een materialistische wereld met zijn consumptiementaliteit wordt ook de naaste zo gemakkelijk uit het oog verloren. Daarom houden wij ook een vastenactie in onze parochie. Wij willen onze blik verruimen, want ons klagen is vaak klagen met gezonde benen. Wie echter deelt met een ander, voelt zich niet verarmt maar verrijkt, want hij/zij heeft een ander blij kunnen maken. Het is dan kleinschalig wat wij doen, maar niettemin kunnen wij het verschil uitmaken voor kinderen in andere delen van de wereld.

Bij deze wordt het startsein gegeven voor onze vastenactie. Wij hebben gekozen voor een project van zuster Marij, dat zij over 14 dagen hier vanaf deze plaats zal toelichten. Ook zal er info gegeven worden via het parochieblad of de website. Voor de uitvoering van de vastenactie hopen wij, dat wij ook dit jaar weer op de medewerking van vele parochianen mogen rekenen.

Laten wij dank brengen aan de Heer onze God, want Hij is onze dankbaarheid waardig. Amen.